

■ De lå fanget i snestorm i dagevis, måtte kæmpe sig gennem meterhøje snedriver og finde vej over indlandsisen i kridhvid tåge. Guiden for den danske ekspedition, som netop er vendt hjem fra Grønland, Erik B. Jørgensen, tvivlede dog aldrig på, at eventyret ville ende lykkeligt

- Flere troede vist, de skulle dø

Det er nat på indlandsisen.

Fire røde og gule kuppeltelte, som om dagen lyser op som lygter i den kridhvide isørken, er næsten begravet i sne. De har kæmpet tre dages udmattelseskamp mod naturens kræfter. Vinden river i teltdugen, og aluminiumsstængerne bøjer sig mod jorden i kraftige hug. Temperaturen er minus 20 grader, og vindstødene nærmer sig orkanstyrke. Snemurene er ikke meget bevendt.

Erik B. Jørgensen kan ikke sove. Vender og drejer sig i sine soveposer. Han har ansvaret for ni danskere, der har købt og betalt sig til en guidet tur over indlandsisen. En 600 kilometer lang vandretur på ski fra Kangerlussuaq i vest til Isortoq i øst. De har netop passeret turens højeste punkt i 2470 meters højde, og der er omkring 230 kilometer ned til målet på østkysten.

Han gransker sine beslutninger. Skulle de alligevel have givet den mere gas i starten? Mon teltene holder til vinden? Skal de udvide den snehule, de har gravet under hans fortelt, så der bliver plads til alle 10? Han tæller dage og kilometer. Der er ingen tvivl om, at alle har fået styret deres drøm om at opleve snestorm

og ekstremt vejr. Hver dag, der går her, skal indhentes i løbet af den næste uge.

Få kilometer derfra dør en ung mand i stormen dagen efter. Tre eventyrere fra England når ikke i læ i tide. Stormen blæser deres telt væk, og inden redningstjenesten når frem, bliver de så skadet af kulde, at 30-årige Philip Goodve-Docker mister livet. Kammeraterne slipper med forfrysninger.

Forfulgt af uheld

Erik B. Jørgensen kender risikoen. Men ikke et sekund undervejs frygter han at lide samme skæbne:

- Når man er i det, fylder frygten for at dø ikke ret meget. Du vil aldrig se faren helt på samme måde. Der træder en eller anden fornægtelse ind. Ellers kan vi jo ikke lave så hårde ting. Det tror jeg ligger i os fra naturens side, fortæller han.

Anderledes er det under forberedelserne:

- Op til turen fylder det alt. Det er også derfor, vi har så meget medicin med. Jeg tænker alle scenarier igennem. Hvad hvis der knækker en ski? Så har vi to ekstra ski med. Hvis bindinger går i stykker, må vi reparere

med noget vepping og så videre.

Da den så frygtede Pitera-q-storm overfalder gruppen, har ekspeditionen allerede været ramt af flere småuheld. Tre ud af 10 får penicillin på grund af infektioner i luftvejene, flere af teltenes lynlåse er gået i stykker og må reddes med sikkerhedsnåle. En enkelt teltstang er knækket.

Da vinden endelig lægger sig, og ekspeditionen kan fortsætte, viser det sig nu, at en dunk med ekstra brændstof også er væltet. Nu er der kun lige nok til at smelte vand og lune mad de næste seks-syv dage.

Fanget i sneen

Vejret bliver også ved med at drille. Først i form af flere dages *white out*. En situation, der kan beskrives som at befinde sig i et hvidt rum fyldt med hvid røg, hvor man skal løbe på et løbebånd. Der er intet at forholde sig til eller fokusere på. Man føler, at der to meter foran én og til siderne er stort hul, man kan falde i. Pludselig slår en lille snefane skiene ud af kurs, uden man opdager det, og så forstår man ikke, hvorfor kompasset nu peger en anden vej.

Samtidig begynder sneen lydløst

■ Foråret har budt på usædvanligt hårdt vejr på indlandsisen. Den danske ekspedition måtte strides med storme, tåge og tunge snefald. Foto: komud.dk.

at dale fra himlen. Overalt omkring dem ligger snedriver på 70 centimeter.

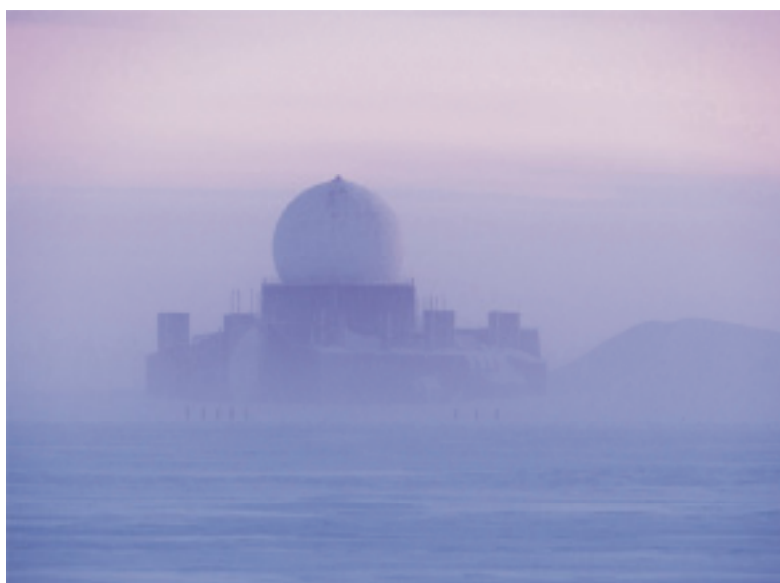
- Da der kom så meget nysne, begyndte det for alvor at blive kritisk. Alle de meldinger, jeg fik fra vejrstationer, var, at der var snevejr overalt. Det var ikke bare de næste 100 kilometer. Det var i Nuuk og overalt på kysten. Der var heller ingen udsigt til storm eller sol, så det kunne sætte sig. Det var bare overskyet og helt vindstille, fortæller Erik B. Jørgensen.

Det betyder, at de syv mænd og tre kvinder må kæmpe sig igennem en uendelig mur af blød sne. På fem udmattende timer kommer de sports-trænede atleter ikke længere end 5,6

kilometer. Madrationerne svinder ind, og alt tyder efterhånden på, at det bliver nødvendigt at tilkalde hjælp over den satellittelefon, som er deres eneste kontakt til civilisationen.

- Hvis sneen ikke satte sig, kunne vi umuligt komme ud. Så er der kun én anden mulighed, og det er at erkende, at det går ikke, og så skal man simpelthen lægge sig i telt, spare helt ned på maden og så bare vente på den storm, der kan få det til at sætte sig. Det var det, man gjorde i gamle dage. Men vi var lidt mere pressede af tidspunktet, fordi folk skulle hjem på arbejde. Det var en kæmpe buffer, der blev ædt op af tid. Vi kunne høre det hele vejen rundt. De andre

■ Første delmål på ruten i 2077 meters højde. Den amerikanske radarstation DYE-2. Et forladt forsvarsværk fra den kolde krig, som blev rømmet i al hast i 1988. I dag ligger der stadig mad i køkkenet og reservedele på lager.

■ Anne Marie Dahler og Erik B. Jørgensen.

ekspeditioner var også pressede, fortæller Erik B. Jørgensen.

Naturen bestemmer

- Var du nogensinde bange for at dø?

- Nej, men det tror jeg, at nogle af deltagerne var. Jeg har været ude for det så mange gange efterhånden. Der synes jeg ikke, at vi var ude endnu. Jeg kunne se så mange scenarier for mig. At vi kunne holde så mange dage ved lav aktivitet, at en redning altid kunne komme frem inden for den periode, vi kunne lægge os. Men det ville stadig gå ud over gennemførelsen, og det var mest det, bekymringen gik på.

- Hvorfor bliver man bange?

- Fordi man føler sig magtesløs.

Fordi her er det vitterligt naturen, der bestemmer, om du kommer frem. Det er sjældent, at naturen bestemmer, om du kommer frem herhjemme. Den kan bestemme, om du skal være våd, når du cykler hjem fra arbejde, og at det skal gå langsomt på motorvejen på grund af en snestorm. Men det er sjældent, at den bestemmer, om du overhovedet kommer frem.

- Men er det ikke snyd, at I har en satellit-telefon med og til enhver tid kan tilkalde hjælp?

- Det kan man godt sige. Men man skal bare vide, at fra man ringer, kan der gå 72 timer eller mere, før hjælpen når frem. Og det er jo længe, hvis man er ved at omkomme. Det

kan man se på englænderne. De ringede også efter hjælp, da de var i live. Men der var ikke nogen, der kunne komme. Der er ingen garanti for redning. Hvis der ligger tåge i en uge, kommer der ikke nogen. Så mere sikkert er det heller ikke. Man må ikke bruge det som en undskyldning for ikke at forberede sig ordentligt. Desuden er det altid op til piloten, om han vil risikere sit liv for det. Men selvfølgelig har vi da en sikkerhed i forhold til i gamle dage, hvor man bare drog ud og tænkte, det går sgu nok.

- I 2009 blev du reddet ud, da din makker fik blindtarmsbetændelse. Hvordan har du det med at sætte andres liv på spil for at blive reddet?

- Jeg har haft mange tanker og spørgsmål, når jeg er blevet reddet. Men det kunne lige så godt være, at man kom til skade på Lyngby Storgade og skulle have en ambulance. De kører jo også stærkt gennem byen for at redde mig. Uanset hvor en redning er, er der nogen mennesker, der sætter livet på spil. Jeg ved godt, at der her er lidt "for sjov." Men groft sagt er det jo ikke værre end at æde sig ihjel eller lade være med at dyrke motion. Hvor er grænsen?

- Jeg vil næsten sige, at de folk, der kommer hjem her, har fået nogle

erfaringer med sig, de kan bruge resten af livet. Og så længe jeg kan se mig selv i øjnene og sige, at vi har forberedt os så godt som muligt, så har jeg ikke nogen skruller ved det.

Klokken 6.00 tirsdag morgen 14. maj trasker en flok udmattede og sultne danskere ind i den lille landsby Isortoq på den grønlandske østkyst. De er fem dage forsinkede i forhold til tidsplanen, og de har fået lidt mad af et slædehold, som er kørt dem i møde. Erik B. Jørgensen har levet op til sit løfte om at føre dem sikkert over isen.

Julie Krogsgaard, Anne Marie Dahler, Jesper Sejberg Christiansen, Søren Nielsen, Michael Kim Jensen, Kenneth Dankleff Lagstrøm, Torben Grøn-Jensen, Pernille Hansen og Vagn Hansen er stærkere end nogensinde.

Af Helle Kryger
hhy@fyens.dk

mitFyn.dk

Læs samtlige artikler om turen på www.mitfyn.dk

Læsere er vilde med eventyr

Siden avisen for første gang berettede om Erik B. Jørgensens ekspedition over indlandsisen i april, har de fynske læsere vist massiv interesse for eventyret.

Mandagens Café Stiften-møde om turen blev således fuldt booket på bare én enkelt dag.

I morgen aften klokken 19-21 møder 170 af avisens fuldtidsbetalende abonnenter Erik B. Jørgensen og den odenseanske ekspeditionsdeltager Anne Marie Dahler, som viser billeder og fortæller om turen.

Tag med over isen

Dit Eventyr planlægger endnu en krydsning af indlandsisen med Erik B. Jørgensen som guide i 2014.

Pris: 59.900 kroner.

Forventet afrejse: 4. april 2014.

Forventet hjemrejse: 15. maj 2014.

Der er fem pladser tilbage
Sidste tilmelding: 1. september 2013.

Læs mere på: www.diteventyr.dk

